

Arrest

nr. 293 947 van 7 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 juli 2020. Op 14 augustus 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 mei 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 17 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U, [J. A.], verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Fabrike Qand (district Baghlan-e Jadid, provincie Baghlan). U woonde daar sinds uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan, samen met uw moeder, broer, zus en uw oom langs vaderszijde. Al van kleins af aan ging u naar de lokale moskee, waar u door [Q. J.] werd onderwezen in het citeren van de Koran. U bent ook naar school gegaan in de Shohada Lesa, gelegen in Baghlan Markazi. U werkte 3 klassen af, maar vervolgens bent u gestopt. Het einde van uw schoolcarrière viel ongeveer samen met de dood van uw vader, die aan een hartaanval gestorven was gestorven toen u ongeveer 12 jaar oud was. U verzorgde sindsdien de 2 koeien die uw familie bezat. Na uw vader zijn overlijden is uw moeder hertrouwd met uw oom langs vaderszijde, [J. K.]. Die was, net als uw vader, uitbater van een algemene voedingswinkel.

In de zomer van 2015 stopte [J. K.] met de winkel, en sloot hij zich als soldaat aan bij de taliban. Samen met zijn collega's van de taliban frequenteerde [J. K.] de kleine dorpsmoskee die aan de achterkant van uw huis was gelegen, en waar u ook dagelijks religieuze lessen volgde. Wanneer [J. K.] niet weg was van huis om te gaan vechten, verbleef hij vooral in die moskee. Hij sliep daar dan ongeveer 2 nachten op 3. [J. K.] schakelde u heel vaak in om voedsel te brengen naar de talibanleden in de moskee. Die talibanleden spraken vaak over de jihad, dat dat de plicht van alle moslims was. U ging daar nooit op in, en u was niet akkoord met de ideologie van de taliban. Ook [Q. J.], uw leerkracht, was niet verbonden aan de taliban, maar hij zei niets over hun preken over jihad, en hij stond de aanwezigheid van de talibanleden in de moskee toe.

In de zomer van 2019 was [J. K.] aan het preken over de jihad, zeggende dat daaraan deelnemen eenieders plicht is. Hij zei dan dat u oud genoeg was om met de taliban samen te werken. Hoewel uw oom al vaker had gezegd u jihad moest voeren, was hij ditmaal zeer serieus en zei hij dat u geen keuze had. Uit angst voor een kwade reactie van [J. K.] stemde u met tegenzin toe met dat verzoek. [J. K.] had geen termijn geplakt op wanneer u zich bij de taliban diende te vervoegen.

Nadat u als oud genoeg werd bestempeld voor de jihad door [J. K.] is uw moeder naar haar schoonbroer, [K. M.], gegaan, die uw reis uit Afghanistan heeft geregeld. U bleef nog zo'n 3 weken thuis alvorens te vertrekken, terwijl uw reis werd geregeld.

U vertrok ongeveer midden augustus 2019 uit Afghanistan, en u bereikte op 30 juli 2020 België via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Op 14 augustus 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw originele taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 31 juli 2020) immers aan geboren te zijn op 30 november 2004, en verklaarde uzelf dus vijftien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 7 september 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 7 september 2020 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk een leeftijd van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban. U vreesde zich in Afghanistan met dwang te moeten voegen bij de talibanstrijders, aangezien [J. K.] had gezegd "dat ik oud genoeg was om mee te doen met de jihad, en dat ik moest meedoen met de jihad" (NPO, P.20). [J. K.] had dat al wel vaker gezegd, maar "deze keer was hij echt serieus. Daarvoor zei hij ook wel dat we jihad moesten doen, en dat het een plicht was, maar hij was nog nooit zo serieus" (NPO, P.14). Hoewel [J. K.] u na meerdere insinuaties op dat moment werkelijk zou hebben overtuigd dat u zou gedwongen worden om zich bij de taliban te voegen, gebeurde er in de

volgende weken niets: "Hij ging mij later meenemen. In de tussentijd heeft mijn oom, de man van mijn tante, mijn reis geregeld" (NPO, P.15). Wanneer [J. K.] u wilde meenemen is onduidelijk: "Hij had me nog geen datum gezegd. Hij was het van plan binnenkort" (NPO, P.15). [J. K.] was in die weken waarin uw oom uw reis regelde niet aan het vechten aan het front: "Hij was in de moskee, af en toe kwam hij naar huis" (NPO, P.15). Hoewel hij volgens uw verklaringen u op elk moment kon meenemen, had hij u in de weken nadat hij u "effectief [had] gevraagd om me bij de groepering aan te sluiten" verder niet voorbereid, of enige informatie verschaft met betrekking tot uw aansluiting bij de taliban (NPO, P.15). Het is weinig geloofwaardig dat [J. K.] enerzijds ernstig was om u te rekruteren voor de taliban en u binnenkort wilde meenemen, maar dat hij u anderzijds wekenlang negeerde, hoewel hij toen gewoon aanwezig was en u had kunnen voorbereiden op een aansluiting bij de taliban.

Het is tevens bijzonder eigenaardig dat uw oom u wel zou willen rekruteren voor de taliban, maar dit blijktbaar nooit probeerde bij uw broer, die ondertussen reeds 19 jaar oud is (NPO, P.17). Uw broer is "nog steeds in het dorp op dezelfde plaats", maar [J. K.] zou hem niet willen rekruteren voor de taliban, omdat hij dan niemand meer zou hebben die eten kan brengen: "mijn oom is een beetje bang dat als hij zou vragen om zich bij de groepering aan te sluiten, dat hij ook zou weglopen. Dan zou hij niemand meer hebben om het eten te brengen. Ook voor boodschappen enzo stuurt hij mijn broer naar de stad. Als hij zou weglopen heeft mijn oom niemand om naar de stad te sturen achter boodschappen. Dus tot nu toe heeft hij de vraag niet aan mijn broer gesteld" (NPO, P.16). Het is niet geloofwaardig dat [J. K.] uw broer niet zou dwingen om zich aan te sluiten bij de taliban omdat hij anders niemand meer zou hebben om eten te brengen en boodschappen te doen. Immers zou [J. K.] u wel hebben proberen rekruteren, hoewel u die taken als boodschapper uitoefende voor uw vertrek uit Afghanistan (zie supra). Bovendien heeft [J. K.] nog een zoon, aan wie hij zulke taken zou kunnen overdragen. U verklaarde daarover weinig overtuigend dat [J. K.] die taken niet zou willen toevertrouwen aan zijn eigen zoon: "zijn eigen zoon wilt hij niet zo streng behandelen zoals hij de zonen van andere mensen behandelt. Dat gevoel heb ik" (NPO, P.19). Wanneer u werd voorgelegd dat eten brengen en boodschappen doen niet per se een strenge behandeling betekent, volhardde u op weinig verhelderende wijze in uw ongeloofwaardige verklaringen: "Ja, maar toch. Zijn zoon gebruikt hij daarvoor niet" (NPO, P.20).

Dat [J. K.] bang zou zijn dat uw broer zou weglopen als hij gevraagd werd om jihad te voeren, is al even opmerkelijk. [J. K.] is een soldaat met meerdere jaren gevechtservaring, die een kalasjnikov hanteerde en die meer tijd met zijn medestrijders doorbracht dan met zijn familie (NPO, P.9-10). U beschreef hem als iemand die geen gehoorzaamheid duldt: "[J. K.] zei dat als hij me zou tegenkomen dat hij me zou vermoorden [...] omdat ik niet heb meegedaan met jihad, en omdat ik heb geweigerd wat hij gevraagd heeft" (NPO, P.19). Dat beeld van [J. K.] als iemand die ongehoorzaamheid met de dood bestraft staat in schril contrast met de vrees die hij zou koesteren dat uw jongere broer van hem zou weglopen als hij hem hetzelfde zou vragen. Dat zo'n extremistische en meedogenloze mans bang zou zijn dat uw broer zou weglopen als hij die zou vragen om jihad te voeren met hem, is dan ook allerminst geloofwaardig.

U liet uitschijnen dat deze vrees van [J. K.] terecht is. Gevraagd naar wat uw broer zou doen als [J. K.] hem zou rekruteren voor de taliban antwoordde u immers: "Dan zou mijn broer gewoon weglopen" (NPO, P.17). Die vlucht zou volgens u met relatief gemak kunnen georganiseerd worden, dankzij de hulp van uw oom [K. M.]: "Ja, die man van mijn tante, hij helpt ons veel. Die kan wel helpen om zijn reis te regelen. Hij heeft tegen mijn mama verteld dat zolang [J. K.] niks zegt, we geen stappen ondernemen. En eens dat het gevaarlijk wordt voor mijn broer, zal hij hem ook wegsturen" (NPO, P.17). Er werd u voorgelegd dat [J. K.] bij het rekruteren van uw broer voor de jihad niet noodzakelijkerwijs ook 3 weken zal wachten om actie te ondernemen, zoals hij bij u deed, en dat de aanpak van uw familie met betrekking tot uw broer riskant leek (NPO, P.17). U minimaliseerde het risico echter: "Als ze hem meenemen, dan kan hij ook terug weglopen. Ze kunnen hem ook niet meteen meenemen" (NPO, P.17). Gevraagd waarom [J. K.] uw broer niet meteen zou kunnen meenemen, kwam u op die verklaring terug: "Ze kunnen hem wel meenemen. Maar als het gevecht gedaan is, dan kunnen ze hem wel terug meenemen naar de regio. Ze kunnen hem niet ergens in de gevangenis steken. Dan kan hij wel weglopen" (NPO, P.17). U minimaliseerde aldus het gevaar van de rekrutering door [J. K.], en u bleef het risico dat uw broer liep door bij [J. K.] te blijven wonen relativeren: "Hij heeft het nog niet gezegd, dus daarom wachten zij ermee" (NPO, P.17). De gevolgen van uw vermeende problemen met [J. K.] en de doodsbedreigingen aan uw adres indachtig is het bijzonder opvallend dat u het risico voor uw broer dermate anders inschat.

U gaf ook aan dat [J. K.] niet weet dat uw moeder u heeft geholpen: "Nee, anders zou hij mijn moeder zeker bestraffen" (NPO, P.15). [J. K.] zou haar weleens hebben voorgelegd dat zij uw reis had geregeld, "maar ze ontkende het" (NPO, P.15). In de wetenschap dat een reis uit Afghanistan organiseren hulp en geld vereist en dat [J. K.] erg kwaad is dat u gevlucht bent, is het erg opvallend dat hij niet doortastender heeft onderzocht wie u heeft geholpen. Gevraagd of [J. K.] heeft geprobeerd u te vinden antwoordde u van niet: "Nee. Hij heeft de mogelijkheid niet om mij te vinden" (NPO, P.18). Wanneer u werd voorgelegd dat u zowel een facebook- als een instagramprofiel had op uw naam, leek u zich daar allerminst zorgen over te maken: "Ja, maar hij kan me niet vinden. Hij is niet bekend met al die websites" (NPO, P.18). Op

uw facebookprofiel, <https://www.facebook.com/xx.311>, staat bovendien dat u in België woont (zie blauwe map, administratief dossier). Het is weinig geloofwaardig dat u zich niet kan inbeelden dat [J. K.] ooit facebook leert gebruiken, en u aldus zou kunnen terugvinden, zeker aangezien de kennis over uw verblijfplaats uw moeder in de problemen zou kunnen brengen met [J. K.]. Daarenboven is het merkwaardig dat [J. K.] zijn zoektocht naar u zeer beperkt bleef, maar dat hij tegelijkertijd uw broer niet zou vragen om jihad te voeren uit vrees dat die net als u zou weglopen. Mocht [J. K.] werkelijk vrezen dat uw broer net als u zou wegvlugten uit Afghanistan, dan zou men immers verwachten dat hij meer interesse zou vertonen in waar u naartoe bent gevluht, en met wiens hulp. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten slotte sprak u zichzelf meermaals tegen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo had u aanvankelijk gezegd dat [J. K.] 2 kinderen met uw moeder had, waarvan een 12-jarige zoon. U had hem vervolgens uitdrukkelijk een halfbroer genoemd (NPO, P.10). Pas wanneer u daarna werd voorgelegd dat uw vader pas 8 of 9 jaar overleden zou zijn, noemde u [J. K.] zijn 12-jarige zoon een kind van zijn eigen vrouw, en niet van uw moeder (NPO, P.11). Het aantal kinderen dat [J. K.] met uw moeder had verbeterde u vervolgens ook: "1 kind, geen 2 kinderen met mijn mama" (NPO, P.11). Ook met betrekking tot uw rekrutering door [J. K.] had u zichzelf tegengesproken. Zo was het aanvankelijk niet [J. K.] die had opgemerkt dat u jihad kon voeren met de taliban: "Dan vertelden de andere strijders dat ik oud genoeg was om met hun samen te werken" (NPO, P.13). Wanneer u iets later gevraagd werd waar u was toen u op ernstige wijze voor de jihad gerekruteerd werd, zei u iets anders: "Bij mij thuis [...] Nee, mijn oom vertelde dat tegen mij" (NPO, P.14). Deze tegenstrijdige verklaringen zijn bijkomende waaruit de gebrekkige geloofwaardigheid van uw asielrelaas blijkt.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara heeft slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 20 mei 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen

de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Baghlan-e Jadid in de provincie Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer

blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1, sectie A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de beginselen van behoorlijk bestuur, het verzorgsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij wil beklemtonen dat de commissaris-generaal op geen enkel moment rekening heeft gehouden met haar bijzondere jonge leeftijd ten tijde van de feiten enerzijds en haar persoonlijk onderhoud anderzijds. De commissaris-generaal heeft immers enkel geoordeeld dat ze gelogen had over haar leeftijd en ze heeft in de inhoud van het besluit geen enkele keer melding gemaakt van deze jonge leeftijd. Ze stelt dat haar relaas kennelijk volledig was of op zijn minst voldoende in verhouding tot wat van iemand van haar leeftijd kan worden verwacht. Ze meent dat het in dit opzicht dan ook essentieel is om haar het voordeel van de twijfel te geven.

2.3. Ze brengt naar voor dat in de bestreden beslissing haar wordt verweten dat ze heeft gelogen over haar leeftijd, hoewel medische onderzoeken lijken uit te wijzen dat ze twintig jaar oud was op het tijdstip wanneer ze om internationale bescherming verzocht en niet zestien zoals ze verklaarde. Hoewel deze beslissing niet formeel bij de Raad kan worden aangevochten, is het volgens haar van belang erop te wijzen dat de daartoe gebruikte medische methoden bijzonder problematisch zijn en dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat ze thans inderdaad tweeëntwintig jaar oud is. Ze stelt dat het in het geval van twijfel hoe dan ook in de bestreden beslissing rekening moet worden gehouden met haar jonge leeftijd, hetgeen *in casu* niet het geval is. In alle opzichten wil ze de aandacht van de Raad vestigen op de discussies rond de schatting van de leeftijd door middel van bottests. Deze methode van leeftijdsbepaling wordt unaniem bekritiseerd door vele juridische en wetenschappelijke auteurs die de betrouwbaarheid van deze methode in twijfel trekken. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit rapporten van deze auteurs. Ze meent dat met haar jonge leeftijd rekening had moeten worden gehouden door de commissaris-generaal toen hij haar angst en verhaal beoordeelde. Ze had op zijn minst het voordeel van de twijfel moeten krijgen en haar leeftijd had niet mogen worden beschouwd als een element dat haar geloofwaardigheid aantast.

2.4. Wat betreft haar relaas en vrees voor rekrutering, voert ze aan dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud zeer duidelijk te kennen heeft gegeven dat haar oom met haar reeds herhaaldelijk over de jihad had gesproken en dat hij verwachtte dat ze zich bij de strijd zou aansluiten. Dit is jarenlang het leidmotief geweest in de relatie tussen haar en haar oom. Indien het dus om een bijzonder langdurige discussie gaat, had haar oom geen dringende redenen om haar aan het einde van de laatste discussie onder dwang in te rekenen. Integendeel, deze laatste discussie moet veeleer worden geanalyseerd als een coherente opeenvolging. Het is derhalve geenszins tegenstrijdig dat haar oom haar enige tijd heeft verlaten zonder haar bij de taliban in te schrijven. Het is volgens haar mogelijk dat de laatste wachtte op het juiste moment om haar te integreren. Op dit punt kunnen noch zij, noch de commissaris-generaal in enig geval de bedoelingen van haar oom kennen. Hoe dan ook is dit gedrag op zichzelf niet ongerijmd en kan het door de wederpartij niet worden aangevoerd om het relaas ongeloofwaardig te achten. Ze stelt verder dat de bestreden beslissing ook wijst op het feit dat het zeer onwaarschijnlijk is dat haar broer niet door haar oom is benaderd om haar aan te sluiten bij de jihad, en dat het bijzonder verbazingwekkend is dat haar broer Afghanistan nog niet is ontvlucht. Ze meent dat ze op dit punt ook voldoende overtuigend antwoordt, door uit te leggen dat haar broer aanvankelijk te jong was om opgeroepen te worden voor de

jihad en dat ze nuttiger was voor haar oom door eten en drinken naar haar te blijven brengen. Verder antwoordt ze ook duidelijk wanneer de commissaris-generaal de rol van de zoon van haar oom bij deze zaken in twijfel trekt. Ze verklaarde dat de taken zo vernederend waren dat haar oom zijn eigen zoon had gevraagd ze uit te voeren. Ze meent dat dit antwoord duidelijk en consequent genoeg lijkt. De commissaris-generaal acht het ook hoogst onwaarschijnlijk dat haar oom niet te weten is gekomen hoe ze Afghanistan was ontvlucht, met wiens hulp en waarheen ze was gegaan. Volgens haar richt de commissaris-generaal zich enkel op de geloofwaardigheid van het gedrag van haar oom hoewel dit gedrag niet onder haar verantwoordelijkheid valt. Het enige wat ze kan doen is uitleggen dat haar oom blijkbaar niet geprobeerd heeft haar te vinden. Verder behoort het verhaal niet meer aan haar toe en zou de vraag aan haar oom moeten worden gesteld om haar bedoelingen te begrijpen. Deze voornemens konden noch aan haar noch aan de commissaris-generaal bekend zijn, zodat het op zichzelf de vaststelling van de bestreden beslissing niet kan rechtvaardigen. In elk geval was de commissaris-generaal verbaasd dat ze haar naam op sociale netwerken had geplaatst terwijl ze bang moest zijn voor represailles van haar oom. Ze vindt deze redenering bijzonder verrassend. Indien ze zich in België bevindt, zou het immers bijzonder ingewikkeld zijn voor haar oom om wraak op haar te nemen of haar met geweld te komen zoeken. Het is gemakkelijk te denken dat hij andere dingen te doen heeft dan meer dan een jaar van zijn leven te verliezen voor wraak. Ze meent dat het volstrekt onevenredig zou zijn om van het tegendeel uit te gaan. Ze legt verder uit dat er in de bestreden beslissing ook wordt gewezen op de tegenstrijdigheid in haar verklaring over het aantal kinderen dat haar oom met haar moeder had. In dit verband is het volgens haar opvallend dat dit de enige samenhang in het gehele dossier is en in haar verklaringen. Voor zover het overige dient te worden opgemerkt dat, indien het inderdaad om een geringe tegenstrijdigheid gaat, deze kan worden gerechtvaardigd zowel door de leeftijd van de verzoekende partij als door een licht misverstand over de vraag die haar werd gesteld. Bovendien is het ook duidelijk dat deze inconsistentie geen afbreuk doet aan de rest van haar relaas en het niet nuttig is voor het beantwoorden van het verzoek om internationale bescherming. Ze meent dat er aldus geen sprake is van grote inconsistenties.

2.5. Ze voert vervolgens aan dat ze als verwesterd vreest beschouwd te worden omdat ze al sinds twee jaren in België verblijft en Afghanistan in 2019 heeft verlaten. Ze leeft meer dan één jaar in een opvang familie. Ze wijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten waarmee de verzoekende partij wil aantonen dat verwesterde Afghanen, of Afghanen die een verwestering worden toegeschreven, het slachtoffer kunnen worden van vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

2.6. De verzoekende partij verwijst verder naar verschillende arresten, rapporten en nieuwsartikelen waarmee ze een beeld wil schetsen van de humanitaire, socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze stelt tevens dat de humanitaire crisis die Afghanistan thans kenmerkt duidelijk het gevolg is van het optreden van de taliban.

2.7. De verzoekende partij vraagt haar aldus rechtstreeks de status van vluchteling in de zin van het verdrag van Genève toe te kennen, ten subsidiaire titel haar de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 toe te kennen of in ondergeschikte orde de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor bijkomende onderzoeken.

2.8. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende arresten, rapporten en krantenartikelen:

- European Parliament, *“European Parliament resolution of 12 September 2013 on the situation of unaccompanied minors in the EU”*, 12 September 2013;
- Platform Kinderen op de vlucht, *“Leeftijdsschatting van niet-begeleide minderjarigen (NBMV) in vraag: Probleemstelling, analyse en aanbevelingen”*, September 2017;
- RVV, nr. 43 080 van 6 mei 2010;
- RvS, nr. 103.869 van 21 februari 2002;
- UNHCR, *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”*, 16 december 1998;
- UNHCR, *“Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR”*, SCIFA, 6 November 2002;
- Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, Rome, Council of Europe Treaties Series;
- UNHCR *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”*, 30 augustus 2018;
- EASO COI query, *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 September 2020;
- Danish Refugee Council, *“Tilbagevendene til Afghanistan”*, oktober 2017;
- Save the Children, *“From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees”*, 2018;

- Stahlmann, F., “*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*”, 2019;
- Refugee Support Network, “*After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*”, april 2016;
- Asylos, “*Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul*”, augustus 2017;
- N. MAJIDI, “*Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home*”, 16 november 2016;
- F. STAHLMANN, “*Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A*”, 28 maart 2018;
- UN Security Council, “*Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan*”, 5 oktober 2016;
- C. GLADWELL, “*No longer a child: from the UK to Afghanistan*”, Forced Migration Review 2013;
- UNHCR “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*”, 30 augustus 2018;
- Asylos, “*Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul*”, augustus 2017;
- Mixed Migration Centre, “*Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees*”, januari 2019;
- EASO Country of Origin Information Report, “*Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*”, December 2017;
- F. STAHLMANN, “*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*”, Asylmagazin, 2019;
- HvJ 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11, “*Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*”;
- C. DAUVERGNE, “*Toward a New Framework for Understanding Political Opinion*”, Michigan Journal of International Law, 2016;
- RvV 30 oktober 2019, nr. 228 224;
- UNHCR GUIDELINES, “*Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention*”, 28 april 2004;
- UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*”, 30 augustus 2019
- F. STAHLMANN, “*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*”, Asylmagazin 2019;
- Save the Children, “*From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees*”, 2018;
- B. ROGGIO, “*Taliban denounces ‘deviant beliefs,’ including ‘satanic western and disbelieving ideologies’*”, 10 juni 2020;
- RvV 27 november 2020, nr. 245004;
- RvV 5 februari 2020, nr. 232252;
- UNHCR, “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*”, 16 december 1998;
- UNHCR, “*Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*”, 23 december 2004;
- UNHCR “*Guidelines on International Protection, “Membership of a particular social group” within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, 7 mei 2002;
- Asylos, “*Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021*”, 23 september 2021;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI, “*What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*”, Migration Studies 2013;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI, “*Deportation Stigma and Re-migration*”, Journal of Ethnic and Migration Studies, 2015;
- Refugee Support Network, “*After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*”, april 2016;
- NANSEN, “*Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw*”, 2020;
- E. BOWERMAN, “*Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans*”, Forced Migration Review, 2017;
- EASO Country of Origin Information Report, “*Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*”, December 2017;
- N. MAJIDI en L. HART, “*Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications*”, Migration Policy Practice 2016;
- EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi and Elmi v. United Kingdom*”;
- Law Initiative, “*The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan*”;
- EASO, “*Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note*”, December 2020;
- UNHCR, “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*”, 30 Juli 2018;
- OSAR, “*Afghanistan : les conditions de sécurité actuelles*”, 12 september 2019;

- Amnesty International, "Afghanistan 2019";
- Human Rights Watch, "Civilians Are Losing the War in Afghanistan", 14 september 2018;
- HRW, "Afghanistan – Events of 2019";
- EASO, "Afghanistan security situation :country of origin information report", January 2022;
- UNHCR, "Position on returns to Afghanistan", 17 augustus 2021;
- UNHCR, "Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan", February 2022;
- EASO, "Afghanistan : country focus", January 2022;
- R.V.V., 31 maart 2022, n° 270 813;
- European Country of Origin Sponsorship, "EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing(joint) Fact Finding Missions", November 2010;
- Humanitarian Response plan - Afghanistan, "Humanitarian Programme Cycle 2022", January 2022;
- Le Monde, 24 octobre 2021, "Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan";
- WFP and FAO. 2022. Hunger Hotspots. "FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook". Rome;
- CEDH, 10 mai 2001, N°25781/94, "Chypre c. Turquie";
- CEDH, 12 juillet 2005, N°41138/98 et 64320/01, "Moldovan e.a. C. Roumanie";
- CEDH, 10 mai 2001, N°25781/94, "Chypre c. Turquie";
- CEDH, 18 juin 2009, N°45603/05, "Budina c. Russie";
- CEDH, 28 octobre 1999, n° 40772/98, "Pancencko c. Lettonie";
- CEDH, 21 janvier 2011, n°30696/09, "MSS c. Grèce et Belgique";
- CEDH, 28 juin 2011, n°8319/07 et 11449/07, "Sufi et Elmi c. Royaume-Uni";
- CEDH, 23 mars 2016, GC, no 43611/11, "F.G. c. Suède";
- M. MAES, "Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens", T. Vreemd., 2013;
- CEDH, 13 octobre 2011, n°10111/09, "Husseini c. Suède".

3. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen van 8 juni 2022, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 20 juni 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022.

4.2. Tijdens de zitting van 29 juli 2023 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarmee ze de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- getuigenverklaringen;
- stukken met betrekking tot haar schooljaren;
- documenten met betrekking tot haar werkloopbaan.

De verzoekende partij legt uit dat uit deze documenten niet alleen blijkt dat ze verwesterd is en zich heeft genesteld in de Belgische samenleving maar ook dat ze in de mate van het mogelijke, door te werken, haar bijdrage tracht te leveren aan de maatschappij.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden

met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens een (toegeschreven) verwestering. Ze stelt in het verzoekschrift hieromtrent dat ze (i) sinds twee jaren in België verblijft, (ii) Afghanistan heeft verlaten in 2019, (iii) sinds meer dan één jaar in een opvangfamilie verblijft. Met een aanvullende nota, neergelegd tijdens de terechtzitting, voegt ze nog verschillende stukken toe die haar (toegeschreven) verwestering moeten ondersteunen. Het gaat om getuigenverklaringen van haar werkgever F.D., haar lesgevers D.H. en M.G en haar directeur in het opvangcentrum F.M. Ze voegt ook nog verschillende stukken met betrekking tot haar schoolloopbaan en werkloopbaan in België en enkele privéfoto's toe. Tijdens de terechtzitting verklaart ze ook dat ze naar Westerse muziek luistert.

6.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het louterere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.3. De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Deze laatste moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een de facto regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

In dit verband heeft de verzoekende partij, gezien de devolutieve werking van het voorliggende beroep, de mogelijkheid om haar huidig verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning

als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komt. De verzoekende partij kan dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels haar verklaringen ter terechtzitting, een mogelijkheid waarvan zij *in casu* gebruik heeft gemaakt aangezien zij in haar aanvullende nota wijst op een voorgehouden verwestering en daartoe stavingstukken voorlegt.

6.4. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bij haar inschrijving op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft ze initieel verklaard dat ze geboren is in het jaar 2004. De Dienst Voogdij heeft echter een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 7 september 2020 waarbij werd vastgesteld dat ze de leeftijd van 20,8 jaar heeft met een standaarddeviatie van 1,7 jaar (zie 'Stuk 7' in het administratief dossier). Op basis van deze vaststelling kan worden aangenomen dat ze minstens meerderjarig was ten tijde van dit leeftijdsonderzoek en haar verzoek om internationale bescherming. Volgens haar verklaringen heeft ze Afghanistan verlaten in de zomer van 2019 en kwam ze in België aan op 30 juli 2020. Ze was dus gelet op het voorgaande net meerderjarig bij haar vertrek uit Afghanistan. Er kan eveneens worden vastgesteld dat de verzoekende partij reeds vier jaar Afghanistan heeft verlaten. Voor het overige wordt niet betwist door de commissaris-generaal dat de verzoekende partij afkomstig is van Fabrike Qand, district Baghlan-e Jadid in de provincie Baghlan.

Met een aanvullende nota voegt de verzoekende partij verschillende schoolrapporten bij, verklaringen van haar leerkrachten omtrent de omstandigheden van haar verblijf in België, arbeidsovereenkomsten voor studenten, een brief van een directeur van een centrum van het Rode Kruis, een bewijs dat zij naar schoolloopt en enkele foto's toe. Er wordt onder andere aangegeven dat de verzoekende partij nu de Franse taal machtig is. Dit wordt ondersteund door haar schoolrapporten die ze tevens bij aanvullende nota bijbrengt. Haar leerkrachten stellen eveneens dat ze haar kennis van het Frans ook toepast door op te treden als tolk voor mensen die het Frans niet machtig zijn maar ook om haar sociale kring uit te breiden in België. Zo heeft ze Belgische vrienden gemaakt zowel op haar school als daarbuiten, is ze goed geïntegreerd in haar klas waar ze een beroepsopleiding volgt.

Ter terechtzitting benadrukt de verzoekende partij dat zij goed geïntegreerd is en wijst ze op haar activiteiten in België.

Hoewel de verzoekende partij net meerderjarig was bij haar vertrek uit Afghanistan en dus haar vormende jaren aldaar heeft doorgebracht, kan *in casu* geen abstractie worden gemaakt van het feit dat zij reeds langdurig afwezig is uit het Afghanistan en dat zij documenten bijbrengt waaruit blijkt dat ze actief deelneemt aan de Belgische samenleving.

Zoals hoger aangehaald werd de verzoekende partij eenmaal voor de val van de Afghaanse regering gehoord op 20 mei 2021. Aldus waren op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud de bovenvermelde risicobepalende omstandigheden die erop zouden kunnen wijzen dat de verzoekende partij met vervolging zou kunnen worden geconfronteerd omwille van haar verblijf in het buitenland of haar (gepercipieerde) verwestering van geen belang. Na de val van de Afghaanse regering werd de verzoekende partij niet opnieuw gehoord. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt op zich niet de mogelijkheid om haar verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, daartoe individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan de verzoekende partij dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels haar verklaringen ter terechtzitting.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad er immers toe gehouden een volledig en ex nunconderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die hij zelf niet kan herstellen, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot de bevestiging of

hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In het verzoekschrift en de aanvullende nota's, alsook ter terechtzitting worden er door verzoekende partij nochtans elementen aangebracht die, hoe summier ook, een grondig onderzoek rechtvaardigen gelet op de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021. In het licht hiervan kan het relevant zijn de verzoekende partij omstandig te horen omtrent de omstandigheden en invulling van haar leven tijdens haar verblijf in België, elementen van (toegeschreven) verwestering en de eventuele impact van dit alles op een terugkeer naar Afghanistan in het kader van de voormelde actuele objectieve landeninformatie, en de daarin geschetste risicoprofielen. Bij deze merkt de Raad op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin de verzoekende partij is opgegroeid maar door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

Een verder onderzoek naar verzoekers profiel en de mogelijke risico's voor verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen eigen aan haar zaak, in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering met inachtneming van actuele en objectieve landeninformatie, dringt zich dus op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek.

7. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS